

af deres Indtægt og saa gør det til Genstand for en aarlig Overvejelse, hvor meget af dette Tab de skal have dækket. Der er aldeles ikke Tale om, at de skal have saa eller saa meget af deres Tab dækket; de kan med fuld Ret gøre Krav paa fuld Erstatning. Er der noget Punkt, hvor der kan og bør være Tale om Erstatning, er det i Tilfælde, hvor Embedsmænd er gaaet ind til deres Embeder ud fra den bestemte Forudsætning, at de oppebar det og det Vederlag for deres Arbejde. Saa alene af denne Grund vil vi ikke kunne gaa med til Forslaget. Det er ganske rigtigt, at man ved Embedsbesættelser gør vedkommende opmærksom paa, at herefter vil det blive saa eller saa, men de, der er Indehavere af Embederne i Øjeblikket, har fuldkommen Krav paa at faa den Løn, de er antagne til.

Dette var vort Motiv til vor Stilling i Foraaret, dette er fremdeles vor Opfattelse, men, som jeg sagde før, Forholdene ligger noget anderledes i Øjeblikket, da vi har en Lov gældende, saaledes at vi, hvis vi ikke faar den Lov, som Lovforslaget gaar ud paa, beholder den, der blev vedtaget i Foraaret uden vor Medvirken. Der er saaledes ikke, finder jeg, Anledning for os til at stemme imod dette Lovforslag, men jeg vil meget henstille til mine Meningsfæller, at vi for at unddrage os ethvert Medansvar for dette unødvendige Indgreb i Ejendomsretten, siger: Stemmer ikke. Jeg siger med Villie: unødvendige Indgreb i Ejendomsretten. Vi gør i disse Aar mange Indgreb i Ejendomsretten, mange af dem er bydende nødvendige, men her er et Punkt, hvor der aldeles ikke er Tale om nogen bydende Nødvendighed, her er Tale om, at man, fordi en Byrde nu pludselig synes at være blevet stor, vil vælte denne Byrde fra sig, som man ganske frivillig har paataget sig. Jeg vil gerne endnu en Gang igen — det skal slaas fast — sige, at jeg tænker mig den Mulighed — jeg haaber ikke, at den kommer til at ligge for nogen Sinde — at Yderne, som nu ønsker at faa denne Byrde væltet fra sig, kan komme til at fortryde, at de har gjort det; vi lever nu under gode økonomiske Forhold — det har Landbrugets Repræsentanter aldrig nægtet —, men der kan komme Tider efter disse, da en saadan Byrde vil være vanskelig at bære. Det er, som jeg sagde før, netop Arvefæsteafgiftens store Plus, at den retter sig efter de Priser, som Yderne, der skal betale den, faar for deres egne Varer. Man kan ikke tænke sig noget bekvemmere end dette.

Som sagt, hele vor Opfattelse af dette

Forhold, saa vel med Hensyn til Statskassen, med Hensyn til den almindelige Ejendomsret og Retfærdigheds- og Billighedsfølelse som ogsaa med Hensyn til Embedsmændenes Lønninger, er ganske uforandret. Vi vil betragte det som ubetimeligt at stemme imod, men jeg vil paa det bestemteste tilraade mine Partifæller, at vi ved denne Lejlighed unddrager os for Ansvar ved denne Lov ved at sige: Stemmer ikke.

Harboe: Anledningen til, at jeg tager Ordet ved dette Lovforslags Behandling, er den Bemærkning, som staar i Begyndelsen af Betænkningen, hvor der er refereret, som der staar: „Et Forslag af følgende principielle Indhold“. Og saa staar der: „Alle Grundbyrder, der i Henhold til denne Lov eller til andre gældende Bestemmelser bliver udredet i Penge eller Penges Værd (Varer, Præstationer eller Rettigheder), og hvis endelige Afløsning ikke allerede er sikret ved Lov, skal gøres til Genstand for saadan endelig Afvikling, og bortset fra Bestemmelser angaaende Vej- og Færdselsrettigheder samt vedrørende Anlæg af Ledninger til Vand, Gas, Elektricitet m. v. paa nærmere betegnet Vej, Sti eller lignende skal det være forbudt fremtidig at paalægge faste Ejendomme stedsevarende særlige Grundbyrder af hvad Art nævnes kan“. — Det er overordentlig betænkeligt, at noget saadant som dette blot er taget under Overvejelse. Man har nemlig her fuldstændig sammenblandet to vidt forskellige Begreber, nemlig Servitutter og Grundbyrder. Nu er det ikke min Opgave her at give en nærmere Udredning af den Forskel, der juridisk er mellem Servitutter og Grundbyrder — der kan drages en fuldkommen stringent og aldeles bestemt Forskelslinie mellem disse to Ting —, men naar der her staar „Vej- og Færdselsrettigheder“, og det forbydes at paalægge faste Ejendomme stedsevarende særlige Grundbyrder, er man inde paa en fuldstændig Forfuskning af Begreberne, inde paa noget, som jeg tillod mig at advare imod i Udvalget, nemlig overhovedet at optage Servituttsspørgsmaalet ved denne Lejlighed. Hvis man nemlig gør det, vil man faa sin Haand stukket ind i en Hvepsere, og den Haand vil ikke komme ud deraf i nogen skøn Tilstand. Særlig har det gjort mig betænkelig, at ogsaa den højtærede Landbrugsminister mødte i Udvalget og udtalte sin Beredvillighed til ved Lejlighed at tage det Spørgsmaal op. Jeg tror ikke, man har gjort sig det klart, hvad det i Virkeligheden